

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118201366
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118201366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a sudcov JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: K. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Kpt. Jaroša 1312/29, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, od odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12Csp/17/2018 - 97 zo dňa 21. októbra 2020 takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi výrokom I. sumu 1 273,68 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, výrokom II. primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,- eur a výrokom III. náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 13.02.2018 domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 273,68 eur, zaplata primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- eur a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Podľa formulárovej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 05.09.2014, podpísanej žalobcom aj žalovaným, bol žalobcovi poskytnutý úver (úverový limit) vo výške 1 500,- eur so splatnosťou v 42 mesačných splátkach vo výške 81,89 eur (splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb). Mesačná splátka vrátane úrokov bola uvedená vo výške 47,43 eur, RPMN za úver 26,06 %, priemerná RPMN vo výške 44,06 %, ročná úroková sadzba za úver vo výške 18,08 %, celkové náklady spotrebiteľa za úver + úroky + poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2 142,06 eur, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 470,- eur. Ďalej bolo uvedené v poslednej vete bodu 6., že v prípade uzavretia Dohody o poskytovaní služieb veriteľ bude informovať aj o celkovej sume mesačnej splátky vrátane platby podľa tejto Dohody. V Oznamení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500078118 zo dňa 05.09.2014, ktoré je podpísané žalovaným, bola uvedená schválená výška úveru 1 500,- eur, splatnosť v 42 mesačných splátkach, výška mesačnej splátky úveru 47,43 eur, výška splátky podľa Dohody o poskytnutí služby mesačne vo výške 81,89 eur, výška celkovej platby za úhradu 81,99 eur, poplatok za poskytnutie úveru 150,- eur, dátum 1. a poslednej splátky úveru, splatnosť splátky 7. deň, RPMN za úver vo výške 26,06 %, priemerná RPMN vo výške 44,06 %, ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 18,08 %, celkové náklady spotrebiteľa za úver + úroky + poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2 142,06 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb vo výške 1 451,52 eur. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo

výše 1 350,- eur a podľa evidencie splátok žalobca žalovanému uhradil 32 splátok po 81,99 eur, t. j. spolu 2 623,68 eur. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka z neplatného právneho úkonu - predmetnej zmluvy, ktorá obsahovala neprijateľné podmienky, spôsobujúce podľa § 53 ods. 4 a § 39 Občianskeho zákonníka ich neplatnosť. Súd ako predbežnú otázku posúdil, či predmetná úverová zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy dňa 05.09.2014 (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch). Právne vec súd posúdil podľa § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka; § 9 ods. 1, ods. 2 písm. g), k), l), § 11 ods. 1 písm. a), b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa). Súd uviedol, že v danej veci nebolo medzi stranami sporu sporné, že predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na charakter strán sporu. Žalobca namietal v predmetnej zmluve nesprávne uvedenú výšku RPMN. Súd skontroloval túto výšku výpočtom, určeným pre potreby súdu, kde sa uvádza (tak ako aj pre výpočet na internete) výška pôžičky, počet splátok, dátum pôžičky, periodicita splátok, výška splátky, dátum splátky, dodatočné náklady. Súd vychádzal jednak z obsahu Žiadosti / Zmluvy ako aj z Oznámenia, z ktorých je nepochybná výška mesačnej splátky, ktorú mal žalobca platiť a i platiť vo výške 81,99 eur vrátane odmeny podľa Dohody o poskytnutých službách. Súd z týchto údajov ako 42 mesačných splátok vo výške po 81,99 eur a odplaty vo výške 150,- eur zistil výšku RPMN 86,71 %. V predmetnej zmluve bola uvedená RPMN vo výške 44,06 % s označením že pre „Uver“ t. j. splátka vo výške 47,43 eur, ale nebola uvedená RPMN pre splátku dohodnutú a platenú žalobcom vo výške 81,99 eur. Z obsahu Žiadosti / Zmluvy, Oznámenia i Dohody o poskytnutých službách, všetkých zo dňa 05.09.2014, bez pochybností vyplývalo, že odmena podľa Dohody bola v skutočnosti súčasťou predmetnej úverovej zmluvy, závislou a vychádzajúcou z úverovej zmluvy, obchádzajúcou ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, čo už bolo v minulosti judikované viacerými súdmi SR tak, ako to uviedol žalobca v žalobe, a spôsobuje to aj neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu bolo nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve bola uvedená nesprávna, nižšia výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru. Žalobca mal právny dôvod vrátiť žalovanému len skutočne prevzatú sumu úveru 1 350,- eur a suma, ktorú zaplatil nad túto čiastku, je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia z neplatného právneho úkonu ako aj zároveň plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi všetky sumy presahujúce skutočne poskytnutý úver vo výške 1 350,- eur. Žalovaný tvrdil, že žalobca mal úver 1 500,- eur a z neho zaplatil celkovo sumu 2 408,30 eur. Ak by súd k tejto zaplatenej sume 2 408,30 eur pripočítal sumu 150,- eur, ktorú si žalovaný odpočítal z poskytnutého úveru ako poplatok za poskytnutie úveru, vyšla by suma uhradená žalobcom vo výške 2 558,30 eur na úver. Podľa tabuľky k predmetnému úveru žalobca mal uhradiť žalovanému 42 splátok po 81,99 eur, ale uhradil len 32 splátok, teda žalovaný evidoval splátky od žalobcu v celkovej výške 2 623,68 eur (= 32 x 81,99 eur). Súd vychádzal z tejto tabuľky - evidencie výšky dlhu žalovaným, pretože zahŕňa nielen úver ale aj zároveň Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá je podľa názoru súdu i ostatných súdov SR súčasťou predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca v skutočnosti prevzal od žalovaného úver vo výške 1 350,- eur, žalovanému uhradil celkovo sumu 2 623,68 eur a vznikol rozdiel - bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vo výške 1 273,68 eur, ktoré musí žalovaný vydať žalobcovi. Z dôvodu hospodárnosti konania sa súd ďalej už nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu. Podľa ustálenej judikatúry súdov je možné sa v jednej žalobe domáhať zároveň vydania bezdôvodného obohatenia resp. určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej zmluvy a zároveň aj zaplata primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V tomto konaní bolo preukázané porušenie práva spotrebiteľa - žalobcu podľa osobitného predpisu, a to podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, čím vznikol nárok žalobcu na zaplata primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného ako porušiteľa práv žalobcu. Výška tohto zadosťučinenia nie je v tomto zákone stanovená, je na voľnej úvahe súdu. V prejednávanej veci súd pri posúdení výšky zadosťučinenia vychádzal zo sumy, ktorá predstavovala bezdôvodné obohatenie - 1 273,68 eur ako aj obdobia, počas ktorej bola táto suma uhradená, t. j. 32 mesiacov - takmer 3 roky, počas ktorých žalovaný zasiahol do práv žalobcu, čím bol žalobca spolu s jeho rodinou dlhodobo ochudobňovaný a bola znížená jeho životná úroveň, čo mohlo mať dopad aj na fyzické a duševné zdravie žalobcu. Podľa judikatúry súdov SR (napr. rozhodnutia KS Trenčín sp. zn. 4Co/395/2016, KS Banská Bystrica sp. zn. 14CoCsp/8/2020, 17Co/62/2019, KS Trnava sp. zn. 25Co/40/2019) žalobcom požadovaná suma 400,- eur k daným okolnostiam je primeraná, preto súd v tejto časti žalobe vyhovel.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal plne úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalovanému.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že postup pri určení RPMN vychádza z určenia celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, ktorý je určený v § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného ustanovenia a jeho výkladu vyplýva, že celkové náklady tvoria - všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, - náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Súčasne z uvedeného ustanovenia a jeho výkladu podľa žalovaného vyplýva, že celkové náklady netvoria náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Uvedené rozlišovanie má význam, čo je možné vyvodiť už len zo samotného znenia označenej právnej normy práve v tom, že definuje podmienku pre zaraditeľnosť nákladov podľa dohody o poskytovaní služieb tým, že musí ísť o takú zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby, ktorá je podmienkou pre získanie aj samotného úveru. Pre zahrnutie nákladov do celkových nákladov nie je podľa právneho názoru žalovaného v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch rozhodujúca spojitosť s úverovou zmluvou, ale to, či ide o náklady na základe obligatórne alebo fakultatívne uzavretých doplnkových služieb. Z napádaného rozsudku podľa žalovaného vyplýva, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, kedy a za akých podmienok sú tie - ktoré náklady súčasťou celkových nákladov. Ide pritom o základnú skutočnosť, na základe ktorej je možné práve v prípade Dohody o poskytovaní služieb (ako zmluvu o doplnkovej službe) posúdiť, či náklady z tejto dohody majú alebo nemajú byť súčasťou celkových nákladov a teda aj súčasťou pri výpočte RPMN. Keďže súd prvej inštancie tak nespravil, sú jeho závery predčasné, pretože bez posúdenia tejto otázky nemohol logicky dospieť k správne záveru. Podstatnou skutočnosťou, ktorou sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, je samotný obsah dohody o poskytovaní služieb. Záver o bezúčinnosti je nesprávny. Ďalej žalovaný namietal, že samotný záver súdu o nesprávnom určení je sporný aj preto, lebo súd konštatoval, že dohoda o poskytovaní služieb je neplatná. Ak súd dospel k uvedenému záveru, potom to odporuje jeho záveru, že do RPMN sa má zohľadniť aj odmena podľa dohody o poskytovaní služieb. Pokiaľ ide o zaplatenie sumy 400,-eur, v konaní nebol preukázaný nárok čo do základu, pretože správny alebo nesprávny údaj o RPMN nepredstavuje porušenie práva spotrebiteľa. V konaní nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by preukázal hypotetické skutočnosti uvádzané súdom. Priznanie nároku čo do výšky nie je možné odhadovať. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré je v civilnom práve používané na viacerých miestach, vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy (buď v peniazoch, alebo aj nepeňažnou formou). Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nebol podľa žalovaného dostatočný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že odvolanie považuje za odvolanie smerujúce len proti odôvodneniu rozhodnutia. Rozsudok tak, ako bol vyhlásený a následne vyhotovený, spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Mal za to, že žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu ako ten, ktorý vyslovil súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Žalobca poukázal na bod 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že súd sa náležite vysporiadal s uvedenou výškou RPMN, pričom konštatoval, že odmena podľa dohody bola súčasťou predmetnej úverovej zmluvy, obchádzajúcou ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca opätovne poukázal na skutočnosť, že uvedená dohoda je prekladaná spolu so zmluvou o poskytnutí úveru, preto ju jednoznačne treba pokladať za povinnú a súvisiacu priamo s úverom. V zmysle ustálenej judikatúry tiež mal za to, že odmeny vyplývajúce z Dohody o poskytovaní služieb je potrebné zahŕňať do výšky RPMN. Služby vyplývajúce z dohody o poskytnutí služby sú bezprostredne viazané na vznik spotrebiteľského úverového vzťahu, bez ktorého by existencia takejto dohody nemala žiaden význam. A preto nezohľadniť takéto navýšenie pri výpočte RPMN možno jednoznačne považovať za nekalú prax a snahu

obchádzať zákonné ustanovenia. Dohodou o poskytnutí služieb žalovaný vopred vnútil žalobcovi aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu, teda pri dojednávaní podmienok spotrebiteľského úveru, vo sfére jeho záujmu. Teda, ak chcel žalobca získať úver, musel podpísať predloženú predtlač listín. V tomto prípade sa podľa žalobcu dal usudzovať nedostatok vôle konajúcej osoby spotrebiteľa vstúpiť do takéhoto zmluvného vzťahu so žalovaným. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/934/2015-112 zo dňa 29.06.2016. Predmetnú dohodu o poskytovaní služieb vyhodnotili sudy SR opakovane za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatné ustanovenie. Samotná skutočnosť, že súd považuje dohodu o poskytovaní služieb za neplatnú, neodporuje povinnosti žalovaného zohľadniť odmenu podľa tejto dohody pri určení hodnoty RPMN. Čo sa týka nároku žalobcu na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia, žalobca poukázal na samotné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, z ktorého podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi tým, kto za takéto porušenie zodpovedá. Požiadavka preukázania reálnej ujmy žalobcu je nad rámec zákonného ustanovenia. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu na tom právnom závere, že žalobca zaplatil sumu 1 273,68 eur žalovanému nad rámec istiny poskytnutého úveru, avšak bez právneho dôvodu, keďže úver, ktorý žalovaný poskytol žalobcovi, sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve bol uvedený údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa, keď pri výpočte RPMN neboli zohľadnené platby podľa Dohody o poskytovaní služieb. Odmena podľa citovanej dohody však bola v skutočnosti súčasťou predmetnej úverovej zmluvy, závislou a vychádzajúcou z úverovej zmluvy, obchádzajúcou ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je dohoda neplatná. Suma, ktorú žalobca zaplatil nad sumu istiny úveru je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia z neplatného právneho úkonu ako aj zároveň plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Žalovaný je povinný vrátiť žalobcovi všetky sumy presahujúce skutočne poskytnutý úver vo výške 1 350,- eur. Súd ďalej zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur z dôvodu, že bolo preukázané porušenie práva spotrebiteľa - žalobcu podľa osobitného predpisu, a to podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, čím vznikol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia od žalovaného ako porušiteľa práv žalobcu. Výšku tohto zadosťučinenia súd ustálil v nadväznosti na výšku bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu a dobu trvania bezdôvodného obohatenia.

6. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým, či náklady z Dohody o poskytovaní služieb majú alebo nemajú byť súčasťou celkových nákladov a teda aj súčasťou výpočtu RPMN, pričom poukázal na to, že do celkových nákladov nemajú byť zarátané náklady doplnkovej služby, ak spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Závery súdu prvej inštancie sú predčasné a nesprávne. Pokiaľ súd dospel k záveru o neplatnosti dohody, potom to odporuje jeho záveru, že do RPMN sa má zohľadniť aj odmena podľa tejto dohody. Pokiaľ ide o zaplatenie sumy 400,- eur, v konaní nebol preukázaný nárok čo do základu, pretože správny alebo nesprávny údaj o RPMN nepredstavuje porušenie práva spotrebiteľa a priznanie nároku čo do výšky nie je možné odhadovať.

7. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

13. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva - Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 05.09.2014 uzatvorená medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom je spotrebiteľskou zmluvou a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak na daný vzťah aplikoval príslušné právne normy spotrebiteľského práva.

14. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je súhrnom poplatkov a úrokov, ktoré si veriteľ účtuje za poskytnutie úveru či pôžičky. Predstavuje celkové náklady na úver a slúži spotrebiteľovi na to, aby mal možnosť porovnať náklady na jednotlivé úvery a vybrať si ten najvhodnejší. Zahŕňa tak jednorazové poplatky za poskytnutie úveru, ako aj pravidelné poplatky zahrnuté do splátok úveru. Čím nižšia je RPMN, tým je úver lacnejší a pre spotrebiteľa výhodnejší, samozrejme za predpokladu, že je vypočítaná správne, teda ak zohľadňuje všetky náklady, ktoré v súvislosti s poskytnutím úveru bude povinný spotrebiteľ zaplatiť.

15. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne posúdil, že do výpočtu RPMN vstupoval nesprávny údaj o výške mesačnej splátky, keď do výpočtu RPMN celkom zjavne neboli zahrnuté poplatky za doplnkové služby podľa Dohody o poskytovaní služieb, ktoré ale žalovaný uvádzal vo výške dohodnutej splátky. Žalovaný síce v odvolaní namietal, že dohodnuté doplnkové služby podľa Dohody o poskytnutých službách boli dobrovoľné a teda dobrovoľný bol aj poplatok za ne, ale z obsahu zmluvy nevyplýva, že by ich poskytnutie nebolo podmienkou pre získanie spotrebiteľského úveru, lebo v mesačnej splátke vo výške 81,99 eur bol zahrnutý a skrytý aj poplatok za tieto služby. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí tento záver správne odôvodnil, pričom jeho závery logicky nadväzovali na skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním. Námietky žalovaného smerujúce k tomu, že by sa súd nezaoberal tým, či Dohoda o poskytovaní služieb bola podmienkou pre poskytnutie úveru neboli dôvodné. Pokiaľ aj súd prvej inštancie vyhodnotil dohodu ako neplatnú z dôvodu obchádzania zákona, nemožno sa stotožniť s tým, že by náklady z tejto dohody nemali byť premietnuté do výpočtu RPMN, ak ich žalovaný premietol do výšky mesačnej splátky. V čase uzatvorenia zmluvy a dohody žalovaný nepovažoval tieto úkony za neplatné a pokiaľ premietol poplatky z dohody do výšky splátky, mal tak urobiť aj vo vzťahu k výpočtu RPMN, inak ich nemal uvádzať ani vo výške splátky, ktorá by tak bola tiež nesprávna, čo by viedlo k rovnakému záveru o bezúčelnosti a bez poplatkovosti predmetného úveru. Odvolacie námietky žalovaného v tomto smere preto neboli dôvodné.

16. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadosťučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon o ochrane spotrebiteľa, konkrétne ustanovenie § 3 ods. 5, ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že 1) spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností určených ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi na jeho ochranu proti porušiteľovi a 2) že je úspešný. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je.

18. Pre úspešné uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie zákon o ochrane spotrebiteľa vyžaduje splnenie tej podmienky, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Túto podmienku žalobca splnil, keď si v tom istom konaní úspešne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu porušenia jeho práv žalovaným, a to uvedením nesprávnej RPMN v zmluve o úvere v neprospech spotrebiteľa. Oba nároky boli síce uplatnené v jednom konaní, avšak zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by v prípade nároku na finančné zadosťučinenie malo ísť až o následné konanie, t. j. o konanie nadväzujúce na konanie, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté o porušení práva spotrebiteľa alebo povinnosti zo strany dodávateľa, resp. o nároku spotrebiteľa z týchto dôvodov. Naopak, pokiaľ žalobca tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu mu toto bude priznané (za preukázania všetkých rozhodujúcich podmienok) a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa, musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý. K tomuto záveru dospel už Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 14Co/106/2018 zo dňa 11.06.2019 a s týmto právnym záverom sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 9Cdo/15/2020 zo dňa 10.11.2020 a doplnil, že tento záver pri riešení tejto procesnej otázky je aj v súlade aj s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového konania.

19. K námietke žalovaného o nesplnení predpokladov pre vznik nároku na priznanie finančného zadosťučinenia a nepreukázaní opodstatnenosti výšky prisúdenej sumy 400,- eur odvolací súd ďalej uvádza, že všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, zo znenia § 3 ods. 5 ktorého vyplýva vznik práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie v prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitným predpisom. Nielen z citovaného ustanovenia, ale aj z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov SR je zrejmé, že predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa, pričom zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie skutočné privodenie ujmy spotrebiteľovi a samotná povaha tohto zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Nakoľko v prejednávanej veci bezpochyby došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa, keď napadnutým rozsudkom bolo súčasne rozhodnuté o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 273,68 eur od žalovaného v dôsledku konania žalovaného, ktorý nesprávne uviedol RPMN úveru v zmluve v neprospech spotrebiteľa a pripravil Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá bola vyhodnotená ako neplatná z dôvodu obchádzania zákona, tvrdenie žalovaného o neexistencii nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je neopodstatnené. Údaj o RPMN je dôležitým pre spotrebiteľa, aby poznal skutočnú cenu úveru, a preto pokiaľ žalovaný uviedol tento údaj nezohľadňujúci všetky náklady a teda zjavne nižší, než bol v skutočnosti, porušil ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, konal na škodu spotrebiteľa a porušil tým jeho práva a zároveň svoje povinnosti a v dôsledku takéhoto konania prijal od spotrebiteľa platby na úver nad rámec istiny zjavne bez právneho dôvodu. Takéto konanie je jednoznačne takým porušením práva spotrebiteľa a zároveň povinnosti dodávateľa na úkor spotrebiteľa, ktoré predpokladá ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi.

20. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že za majetkovú ujmu spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie jeho komfortu vo všetkých oblastiach života, najmä však obmedzenie vo finančnej sfére vzniknuté nedôvodnými platbami žalobcu ako spotrebiteľa v prospech žalovaného ako dodávateľa. Keďže právny predpis výšku primeraného finančného zadosťučinenia nestanovuje, určenie jeho výšky realizuje na základe voľnej úvahy súd. Niet pochyb o tom, že nemôže ísť o svojvôľu súdu a výška finančného zadosťučinenia musí byť primeraná okolnostiam konkrétnej veci. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur dôvodiac tým, že jeho primeranosť posudzoval vzhľadom k výške a k trvaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného na úkor žalobcu. Súd prvej inštancie vysvetlil, aké kritériá považoval za rozhodné pre ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a ktoré skutočnosti pri tom zohľadnil, a po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel k záveru, že primeraným pre žalobcu je finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur. Odvolací súd nevzhliadol v postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení a posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia žiadne pochybenie vytýkané žalovaným. Prvoinštančný súd svoje myšlienkové postupy a úvahy riadne odôvodnil a skutkový stav zistený súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným podkladom pre vyslovenie záveru o opodstatnenosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400,- eur, ktorú je povinný žalovaný zaplatiť žalobcovi.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a to aj vo výroku o trovách konania, keď vzhľadom na vecne správne rozhodnutie vo veci samej bol správny záver súdu prvej inštancie aj v otázke trov konania, keď žalobca bol v konaní plne úspešný.

22. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).